

skandirali »Tigana, Tigana,« da se je temnopolti as v spremstvu predsednika UEFA Jacquesa Georgeta in selektorja Michela Hidalga le pojavil na terasi (navijači so menda vedeli, da je Platini le preveč prevzeten in domišljav, da bi storil kaj podobnega kot Tigana). Ovacije, ovacije.

Toda francoski tisk je vendarle z realizmom opisal finale in razplet prvenstva. Prvo francosko nogometno pero Jacques Ferrand je na primer zapisal: »Največji rezultat v zgodovini francoskega nogometa in le skromna predstava na igrišču. Francoska reprezentanca ni uveljavila svojega sloga, ni bila v premoči nad nasprotnikom. Na splošno presenečenje so Španci igrali bolje kot Francozi.« Pisec sicer poudarja tudi to, da »trikolori« naslova niso dobili le za blede finalno igro, temveč za pet zaporednih zmag na tem prvenstvu ter za delo v zadnjih desetih letih. Tudi selektor Hidalgo se je dan po velikem zmagoslavju znašel na realnih tleh, vodenje »trikolorov« bo prepustil mlademu nasledniku Henryju Michelu, sam pa postal direktor v francoski nogometni zvezi. »Naši igralci so bili utrujeni in živčni, Španci pa taktično tako dobro organizirani, da so onemogočili naš koncept igre.« Samozavestni Platini, ki je v finalu dosegel svoj deveti gol na prvenstvu, a ni po igri prav nič izstopal pa je bil kratek: »Šteje samo rezultat, bilo je 2:0 za nas, mar ne? Vse drugo se pozablja.« Platinijev »italijanski realizem«, ki ga je ta as vnesel v igro in miselnost Francozov, je vendarle prevladal: piše se zmagaja, igra se pozablja.

Platini misli na ZDA

Francozi in Platini pa že mislijo naprej – »trikolori« na »mundial« 1986 v Mehiki, Michel na slavo in denar. »Beli Pele« bi se rad tudi »de facto« izenačil s temnopoltim Brazilcem, lastnik torinskega Fiat-a Agnelli očitno le nima toliko denarja, da bi lahko za svojega ljubljena možno odprl toliko, kot si želi francoski as. Koliko zasluži Platini, vesta samo dva: on sam in Agnelli. Italijanski novinarji menijo, da na leto zasluži »čistih« 500 milijonov lir (okrog 5 milijard starih dinarjev). Brazilec Falcao pri Romi menda zasluži več, toda Platini že ima v načrtu odhod v ZDA (tako kot pred njim Pele, Beckenbauer in Crujff). Pri Juventusu bodo jokali, Platini pa bo na drugi strani bržkone preselel magično mejo 10 milijonov dolarjev. Čeprav Michele tako rekoč vsak teden igra kako tekmo odločitve in se okrog njega obračajo milijarde pa vendarle nima posebnih skrbi: »Verjamete ali ne, skrbi me le to, da v moji družini

nihče ne mara žoge. Najmanj žena Christele. Tudi mala Marina se ne zmeni za štadion, najbolj pa me preseneča to, da niti sin Laurent noče nič slišati o nogometu.«

Dve milijardi lir razorožili Elkjaerja

Drugi igralci novih evropskih prvakov imajo bolj praktične skrbi. Nobeden med njimi si še ni zagotovil finančne neodvisnosti do konca življenja. Ob evropskem prvenstvu je delovala tudi borza, toda »trikolori« so imeli le preveč težav na poti do finala, da bi lahko tehtali menažerske ponudbe. Pač, mali Alain Giresse iz Bordeauxa, ki je z igro celo malo razočaral, je ob ponudbi italijanske Atalante za 1,5 milijarde lir samo zamahnil z roko, češ pridite drugo leto.

Zato pa je bilo na »borzi« toliko več zanimanja za druge: Dance, Portugalce, Belgijce in celo Romune, ki morajo za odhod v tujino dobiti specialna dovoljenja. Nekateri najboljši, kot Rummenigge, Briegel in Vandereycken so bili »razprodani« vnaprej, toda razburljive igre so v ospredje porinile sveže moči. Najbolj burno je bilo v danskem taboru. Angleški, italijanski in zahodnonemški menažerji so si kar podajali kljuke hotelov, v katerih so stanovali Danci. Selektor Sepp Piontek teh trgovcev z belim blagom ni preganjal, čeprav bi bilo zanj morda boljše, če bi jih. Tisti trenutek namreč, ko je po učinku, njegov prvi mož Preben Elkjaer za dve milijardi lir podpisal pogodbo z italijansko Verono, je bilo zanj prvenstva konec. Potem ko je bil na prvih treh tekmah Elkjaer najboljši Danec, ga v četrtem nastopu ni bilo moč prepoznati. V polfinalu s Španci je ta orjak sam predal zmago, zapravil je tri ali štiri velike priložnosti, ob nekaterih akcijah se je obnašal kot velik sebičnež, potem ko mu je šlo vse narobe, pa je prišel še vrhunec: zgrešil je enajstmetrovko, ta spodrselja pa je v finale odpeljal Španec. »Piontek bi ga moral zamenjati, Prebenu je uspeh čez noč udaril v glavo,« je danski kapetan Morten Olsen povedal nekemu danskemu novinarju po tekmi. Najatraktivnejša danska igralka Lerby (Bayern) in M. Olsen sta bila na srečo »varna« – s kluboma imata namreč trdni pogodbi. Zato pa se je posel vrtel okrog tistih petih Dancev, ki še igrajo na Danskem, petnajstERICA reprezentantov namreč igra v tujini. Vratar Kajaer in branilec Sivebaek sta bila zanimiva za »bundesligaše«, v katerih so se nekoč proslavili Jensen, Simonsen, Bastrup in Lerby. Pogajanja v Franciji niso bila končana, Danci dobivajo vse višjo ceno, nekateri klubi pa se še niso privadili

na novo razmerje. Nemci so pred leti »obrnili« odličnega Bastrupa, k Hamburgu je prišel za borih 150.000 mark, potem pa kot strelec zasenčil celo slovitoga Hrubescha. Tako Bastrup, in še mnogi drugi so težko razumeli, da je Jugoslovan Boriša Djordjević v istem času za prestop iz Hajduka k Hamburgu dobil 800.000 mark, potem pa tri leta neprestano sedel na klopi za rezervne igralce. Elkjaer, nekdanji Bastrupov reprezentančni soigralec, ni ponovil te napake. Njegov transfer k Veroni sodi letos med najdražje v Italiji, več bodo dobili le Maradona, Rummenigge in Sorcates. Simpatični severnjaki s svojimi briljantnimi igrami, tekma z Jugoslavo (5:0) je bila njihov vrhunec, so na mah osvojili nogometno Evropo. Francozi iz Marseilla so za vsako ceno hoteli Michaela Laudrupa, ki igra za rimski Lazio, pripada pa torinskemu Juventusu. Kazalo je že, da jim bo uspelo, toda »Juve« je nazadnje rekel »ne«. Agnelli bo slej ko prej odpustil Poljaka Bonieka, boljše zamenjave kot je Laudrup pa si moštvo iz Torina praktično ne more zamisliti. Na vrsto so prišli tudi danski »rezervisti«. Jesper Olsen je za Dance na prvenstvu odigral le nekaj minut, a so se zanj spopadli Fiorentina, Tottenham in Manchester United. Skladno z zanimanjem je seveda naraščala tudi njegova cena, ki je nazadnje pristala pri milijon funtih. »Odločilno je bilo to, da že od malih nog navijam za Manchester United,« je po koncu dejal Jesper Olsen, ki še štirinajst dni prej o taki ceni ni upal niti sanjati. Nič čudnega, Danci osvajajo Evropo in Ameriko. V 10 državah, ki najbolj plačajo, jih igra že 42. To poletje se bo to število povzpelo nad 50. Danci imajo namreč še eno veliko prednost: nikoli ne razočarajo. Medtem ko si mnogi bolj južnjaški zvezdniki celo izmišljajo poškodbe, da bi ubežali z denarjem, so Danci prav nasprotni. Danski kapetan Morten Olsen si je dal na primer pri 32 letih operirati obe »Ahilovi tetivi«, čeprav bi ga Anderlecht v vsakem primeru moral »izplačati.«

Samo en mož je na »borzi« v Franciji zasenčil Dance. To je bil sloviti Argentinec Diego Maradona. Družil se je s Španci, hodil naokrog v kratkih hlačah in otrokom delil avtograme, za njim pa so se plazili možje iz Neaplja. Vedeli so za Maradonin spor s predsednikom Barcelone Nunesom ter za njegov strah pred španskimi branilci, kakršen je na primer Goicoechea, ki mu je lani zlomil nogo. Nunes je sicer dolgo govoril, da bo Maradoni prepeljal odhod, a bi tako posvaril igralce, ki bi v prihodnje utegnili ravnati tako kot je Maradona: pobrati ogromno

vsoto denarja, razočarati navijače, potem pobegniti. V Franciji ni prišlo do končne odločitve, čeprav Maradona ni skrival želje, da bi se s svojo številno družino in spremstvom udomačil prav v Neaplju. Tik predno so zaprli italijanske nogometne meje pa je vendarle prišlo do odločitve, Barcelona je za 7,5 milijona dolarjev prodala Maradono Napoliju. Od te vsote bo Maradona dobil samo 5 odstotkov, toda zraven bo dobil še letne plače, premije in odstotke od reklama.

Najmanj zanimanja za jugoslovanske igralce

Po odhodih na tuje so najbolj hrepeneli jugoslovanski igralci, toda zanje je bilo najmanj zanimanja. Njihovi predhodniki so pošteno opeharli že več kupcev, nazadnje pa je bil odločen tudi slab vtis z »Euro 84«. Šest jugoslovanskih igralcev se je potegovalo za angažmaje v tujih klubih (Simović, Zajec, Šestić, N. Stojković, Čop in Halilović), uspelo pa je le enemu: našemu najboljšemu igralcu Zagrebčanu Velimiru Zajecu. Ta je v žepu sicer imel predpogodbo z atenskim Panathinaikosom, poljski trener Gmoch mu je v Francijo celo osebno prinesel ček za 200.000 dolarjev, toda medtem se je vmešal sloviti menažer Nottingham Foresta Brian Clough. Scena v lyonskem hotelu »Mercur« je bila zares nenavadna, Angleži so ob prisotnosti vratarja Simovića, s katerim so imeli predpogodbo, nagovarjali Zajeca naj pride k Nottinghamu namesto splitskega vratarja. Simoviću so rekli samo »sorry«, Zajec pa ponudili 150.000 funtov. Zajec je pristal, Angleži pa naj bi mu pomagali, ko se bo opravičeval Grkom. Zagrebčan je s tem napravil tudi veliko uslugo nekdanjemu reprezentantu Vladimirju Petroviću, ki v beograjskem stanovanju zama čaka na delo. In še en mož se je »uspešno« prodal. Jugoslovanski selektor Todor Veselinović je po debaklu sicer vztrajno trdil, da o odstopu niti ne pomišlja, toda ko so Turki iz Fernbahčija zažvenketali s 100.000 dolarji, je obrnil ploščo: »Morate me razumeti, s tremi milijoni plače ne morem shajati. Odkar vodim, modre sem iz prihrankov zapravil 80 milijonov starih dinarjev. To je priložnost, da si malo opomorem,« je dejal »Toza«. Teg samovoljnega odhoda so se razveselili mnogi, ne bo jim namreč treba selektorja siliti, da bi odstopil. Toda ob njegovem odhodu se postavlja vprašanje: ali ne bo nespodobni Veselinović »YU« nogometištaš zaloputnil še zadnja vrata turška. Največ naših nogometašev tačas igra namreč prav v Turčiji.